

Antidogma - A szíriai konfliktus valódi természete I. rész

2012 szeptember 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mostanra teljesen nyilvánvalóvá válhatott még a legnaivabbak számára is, hogy Szíriában nem egy „szimpla” polgárháború zajlik, hanem egy klasszikus háború, hiszen az Asszad-rezsim elleni fegyveres akciókban egyre több külföldi vesz részt: dzsihádisták, szalafisták, zsoldosok, az Új Világrend nemzetközi brigádjai.

Ez ma már közismert tény, amellyel tisztában vannak a kormányok és a titkosszolgálatok éppúgy, mint a mainstream média, sőt maguk az amerikai és izraeli vezetők sem titkolják.

Noha az Egyesült Államok hivatalosan mindig a demokratikus értékek és a nép emancipációja védelmében száll meg más országokat, a múltbeli, jelenlegi és jövőbeli háborúi valójában egészen másról szólnak. Távolról sem a „felszabadított” népek boldogságát és jólétét célozzák, sokkal inkább a nemzetek és az államok lerombolását – mindenekelőtt azokat, amelyek zavarják a Wall Street és a City közel-keleti hídfőállása, Izrael regionális hatalmi ambícióit –, hogy a romjaikon azután megnyílhasson a globalista szupermarket egyik újabb bazárja.

Szíria mint a térség utolsó szekuláris állama megdöntésére valójában egy teokratikus nagykoalíció állt össze, amelynek tagjai a spirituális-ideológiai rokonság okán tökéletesen megértik egymást, és többé-kevésbé azonos a céljuk: kiiktatni minden rivális regionális hatalmi pólust. Akárcsak Törökország, Szaúd-Arábia, Katar és Jordánia, demokratikus álcájuk ellenére az USA és Izrael is hamisítatlan teokráciák, amit egyebek mellett az bizonyít, hogy míg az előbbiben a keleti kényurakat is megszegyenít? hatalmi jogosítványokkal felruházott elnök egyenesen Isten szerepét játssza, amikor saját hatáskörben dönt a „nemzetbiztonságot fenyeget? egyének” likvidálásáról, ahogyan azt nemrég Obama tette mintegy harminc potenciális célszemély tekintetében, addig az utóbbiban a miniszterelnök vagy a Moszad gyakorolja ugyanezt a funkciót.

Az állítólagos „nyilvánvaló sorsa” által vezérelt Amerika valójában egy elnöki diktatúra, amelyben az államférfi kénye-kedve szerint dönthet emberek életéről vagy haláláról, vagyis háborúról és békéről, elkötelezve magát a cionista entitás mellett, annak minden tévelygésében és túlzásában. A teodemokratikus Amerika hegemónikus „elhivatottsága” nemcsak anyagi és materialista természetű, hanem különböző ideológiai és vallási aspektusokból is táplálkozik. Ilyen például a „nyilvánvaló sors” (Manifest Destiny) doktrínája, amely Texas anektálásakor született 1845-ben, és amelynek értelmében az amerikai nemzet isteni küldetése a demokrácia és a civilizáció terjesztése, akkoriban a Mississippitől nyugatra, napjainkban világszerte.

Szíriában az USA és szövetségesei a tétellel játszanak, amikor a felekezetek közötti ellentéteket szítják. Ami Basar Asszad kormányzatát illeti, autokratizmusához, brutalitásához és zártságához kétség sem férhet, viszont nem egyetlen ember diktatúrája, és még csak nem is egyetlen családé, mint a megdöntött tunéziai, líbiai és egyiptomi rendszer volt. Akárcsak egykor iraki bászista rokona, mindeddig biztosítani tudta a személyek és javak biztonságát, a vallásgyakorlás és külföldre utazás korlátlan szabadságát, a közoktatást és az egészségügyi ellátást mindenki számára. Most mindez veszélybe került.

Alain Chouet Szíria-szakért?, a francia titkosszolgálat egykori vezető munkatársa szerint „a szíriai (alavita, keresztény, drúz) kisebbségek fenyegetettségével a Nyugat csak a (rezsím) megfellebbezhetetlen elítélését és néha hisztérikus kiátkozását állította szembe, politikailag és néha katonailag is mindenhol integrista iszlamisták hatalomra jutását és a politikai szalfizmust támogató teokratikus államok szupremáciáját támogatva. (...) Készen arra, hogy elítélje az iszlamizmust a saját területén, a Nyugat bátorítja annak man?vereit az arab és muszlim világban” (IHÉDN, 2012. június 27.).

Március elején az iszlamisták homszai bástyájának elfoglalásakor a szír kormányer?k száznál is több külföldi harcost és különböz? arab országokból származó zsoldost ejtettek foglyul. Májusban Tunézia belügyminisztere elismerte, hogy országának állampolgárai szír területen harcolnak a felkel?k soraiban, és a szír ügyekben hagyományosan jól értesült francia sajtó is említést tett a Szíriába irányuló „dzsihadista turizmusról”. Akkoriban a baloldali Libération több tucatnyira, a jobboldali Le Figaro több százra becsülte a külföldi harcosok számát, a független Jeune Afrique c. hetilap pedig tudni vélte, hogy amióta Ajman al-Zavahiri, az al-Kaida f?nöke február 11-én felszólította a muzulmánokat, hogy támogassák a lázadást, megsokszorozódtak a támadások Damaszkuszban és Aleppóban, külföldr?l pedig özönlének a dzsihadisták az országba.

Május 16-án a RIA Novosztyi orosz hírügynökség jelezte, hogy „szíriaiakat” gerilla-harcmodorra és fegyveres propagandára (sic!) képeztek ki amerikai támaszpontokon Koszovóban, miután április végén a Tanjug szerb hírügynökség egy szíriai disszidens nyilatkozatát átvéve közzétette, hogy a szíriai lázadók hasznosítani fogják az egykori UCK (Koszovói Felszabadítási Hadsereg) harctéri tapasztalatait.

Washington, Ankara és Rijád áldásával f?leg Katar foglalkozik muszlim fanatikusok és külföldi zsoldosok toborzásával és Szíriába juttatásával. Emlékezetes, hogy Katar, ez a vahabita olajmonarchia 2003-ban hadm?veleti bázisul szolgált az Irak ellen felvonuló amerikai szoldateszkának, tavaly pedig egy ötezer f?s elitalakulattal közvetlenül is beavatkozott a líbiai „spontán” forradalomba. Pedig a feszültség szítása helyett a nyugati diplomácia jobban tenné, ha kissé nagyobb figyelmet szentelne annak a három kínai hadihajónak, amely nemrég kelt át Szezei-csatornán, útban a szíriai partok felé, ahol csatlakozhatnak az orosz haditengerészet már helyszínen tartózkodó egységeihez. Mert a hangnem kezd eldurvulni Moszkvában is, ahol egyel?re még félhangosan, de már teljesen nyilvánosan „haramiaállamként” emlegetik az Egyesült Államokat, nevezetesen Szergej Lavrov külügyminiszter, aki szerint Washington reakciója a szíriai biztonsági vezérkar ellen július 19-én Damaszkuszban elkövetett bombamerényletre a terrorizmus egyértelm? igazolását jelentette. A bumerángthatás ez esetben is borítékolható volt.

Gazdag István - demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

